



Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαρτίου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 49

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ  
ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ.**

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—  
 Ταῖς ἐπαρχίαις ..... " 8.50  
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—  
 Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

**ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ**

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ, (μετὰ εἰκόνων).—ΚΟΜΗΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.—Ἰουλίου Μερύ: Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ.—ΕΛΙΣΑΒΕΤΑ, διήγημα Felix Franc. (τέλος).

**ΓΡΑΦΕΙΟΝ**

**ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10**

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

**Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ**

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ



Ἐφώρμησεν ἐπὶ τῶν ἐπίπλων καὶ κατέθρανσεν αὐτά. (Σελὶς 380).



# Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

**Οί Ροξενδάλ.**

[Συνέχεια]

— Πού τὸν εἶδες; ἤρώτησε διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης.

— Εἶς τὴν πλατεῖαν τοῦ Σατελέ, μίαν Κυριακὴν, ἐνῶ τοῦ λόγου σας ἐψάλλατε εἰς Σαίν-Μερύ. Ἦμην μὲ τὸν Καδινέ. Εἶπε μάλιστα ὁ Καδινέ πῶς ὁ ψάλτης καλῆτερα θὰ ἔκαμνε νὰ φυλάττη τὴν γυναῖκά του παρὰ νὰ ψάλλῃ τροπάρια.

— Πῶς ἦτο;

— Πολὺ καλός. Ὅσῳ εἴμπορεῖ νὰ γείνη καλῆτερος.

— Νέος;

— Σὰν τὴν ἀνοιξίν. Εἴκοσι πέντε χρόνων! Μελαγχροινός! Καὶ εἶχε μίαν ἀμαξάν! Χριστέ μου! σὰν καθρέπτης.

— Καὶ ὠμίλει πρὸς τὴν Γερμανὴν;

— Βέβαια!

— Εἶσαι βέβαιος δι' ὅ,τι λέγεις;

— Μήπως εἶμαι τυφλός; Ὁ Καδινέ καὶ ἐγὼ εἴμεθα εἰς τὴν γωνίαν τοῦ πύργου τοῦ ἀγίου Ἰακώβου, ὅταν ἐξαναπέρασε ἦτο κόκκινη σὰν τομάτα.

Φρικαλέα ὀδύνη ἐσπάραξε τὴν καρδίαν τοῦ Ραβού.

Ἐκεῖνος ὅστις τῷ ἤρπαζε τὴν σύζυγόν του, τὸ θελατικὸν ἐκεῖνο πλάσμα, οὐτινος τὴν ἀξίαν ἠννοεῖ ἰδίως καθ' ἣν ὦραν ἔχαινε αὐτό, ἦτο νέος, ὠραίος, πλούσιος. Εἶχε πᾶν ὅ,τι χρειάζεται νὰ ἀρέσκῃ.

Δὲν τῷ ἀφῆρει ἡ πενία τὴν Γερμανὴν, ἀλλ' ὁ ἔρω.

Ἐκεῖνη ἐψεύδετο.

Καὶ κατεφρόνει αὐτὸν διὰ νὰ τῷ ἀφίγη δέσμην χαρτονομισμάτων, ἵνα τὸν καθησυχάσῃ, ὡς εἰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀγορασθῇ ἡ λήθη διὰ τοῦ χρήματος!

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ κύρ Βωκελέ ἐγειρόμενος. Ἐγείνεν ὁ λογαριασμός, χρειάζονται ὅμως ἐπιδιορθώσεις.

Καὶ ἔθηκε τὰ χαρτονομίσματα ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Σοῦ τὰ φυλάττω, υπέλαβε, πτωχέ μου Ραβού. Εἶσαι παράφρων. Ἄλλ' εἰπέ μοι τὰς θλίψεις σου; καὶ σεῖς, εἶπεν ἀπευθυνόμενος τῷ Γρελό καὶ τῷ Βιτάλ, φύγετε, πηγαίνετε κάτω.

Οἱ δύο ὑπηρεταὶ ἀπῆλθον ἐν τάχει, ὁ Γρελό μάλιστα ἐσπευδεν ἵνα διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν εἰς τοὺς γείτονας.

Ὁ Ραβού ἀπελπισ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνεστραμμένου κυμβάλου.

Ὁ κύρ Βωκελέ ἀνεζήτησεν ἔδραν δυναμένην εἶναι νὰ στηριχθῇ καὶ ἐκάθησε πλησίον του.

— Εἶναι τὸσῳ σοβαρὸν τὸ πρᾶγμα, εἶπε, δὲν ὑπάρχει θεραπεία;

Ἄντι πάσης ἀπαντήσεως ὁ Ραβού τῷ ἔτεινε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Γερμανῆς.

Ὁ ἐδωδιμοπώλης ἀρμόσας ἐπὶ τῆς ρινός

τὰς διόπτρας τοῦ ἤρξατο ἀναγινώσκων μετὰ δυσχερείας.

— Ὁραῖος ἀγγλικὸς χαρακτήρ γραφῆς! εἶπε.

Ἄφου μετὰ τινὰ χρόνον ἐπεράτωσεν ὅπως δῆποτε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἐκίνησεν ἐπανειλημμένως τὴν κεφαλὴν.

— Ἀληθῶς, εἶναι σοβαρὸν, ἐψιθύρισε, πολὺ σοβαρὸν! Ὡ! αἱ γυναῖκες, φίλε μου, αἱ γυναῖκες!

— Τίς θὰ τὸ ἐπίστευε;

— Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι νὰ πράξῃς, πτωχέ μου Ραβού;

— Νὰ ἐξαφανισθῶ. Ἡ ζωὴ μου ἐχάθη.

— Πού θὰ ὑπάγῃς;

— Ὅπου τύχῃ.

— Ἐντελῶς εἰς τὴν τύχην;

— Τί σημαίνει πού θὰ εἶμαι; Χάνω τὸ λογικόν.

— Διὰ μίαν γυναῖκα! υπέλαβεν ὁ κύρ Βωκελέ.

Ὁ Ραβού ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ Γερμανὴ ἦτο τὸ πᾶν δι' ἐμέ, εἶπε. Τὸ πᾶν. Μοῦ ἔρχεται νὰ πέσω εἰς τὸν ποταμόν.

— Μὴ τὸ κάμῃς, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ κύρ Βωκελέ περίτρομος. Εἶσαι τὸσῳ εὐθυμος καὶ καλὸς σύντροφος, ὥστε θὰ ἦτο κρίμα!

— Ὅλη μου ἡ χαρὰ ἐξ ἐκεῖνης προήρχετο. Τὴν ἐλάτρευα. Δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσετε μέχρι τίνος σημείου. Ἦμην ἱκανὸς νὰ κάμω παιδαριώδεις ἀνοησίας διὰ νὰ τῇ ἀρέσω. Ἰδοῦ, τὸ ὁμολογῶ ἐπανηρχόμεν πολλὰκις ἐδῶ καὶ δὲν εἶχομεν οὔτε δύο φράγκα, καὶ ὅμως ἐνόμιζα ὅτι ἦμην πλουσιώτερος καὶ ἀπὸ πριγκίπη. Αὐτὰ τὰ παλαιόεπιπλα μοὶ ἐφαίνοντο θαυμάσια. Ὀλίγος ξηρὸς ἄρτος ἦτο δι' ἐμέ δειπνον πλουσιώτερον καὶ τραπεζίτου. Οἱ τοῖχοι αὐτοὶ μὲ τὸν ἄθλιον χάρτην μοὶ ἐφαίνοντο περιβεβλημένοι δέρμα Κορδούης καὶ καταπετάσματα εἴκοσι πέντε χιλιάδων φράγκων. Αὐτὸ τὸ παλαιόσπιτόν σου ἦτο Λουβρον δι' ἐμέ.

— Παλαιόσπιτον! εἶπεν ὁ κύρ Βωκελέ καταφανῶς δυσχερεστηθεῖς.

— Μὴ σὰς κακοφαίνεται, ἀνέκραξεν ὁ Ραβού. Μήπως εἰξέυρω τί λέγω; Φοβοῦμαι ὅτι θὰ παραφρονήσω. Τὴν γυναῖκα, διὰ τὴν ὁποῖαν θὰ εἶδικ τὸ πᾶν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου, μοῦ τὴν ἤρπασαν!

Κατελήφθη ὑπὸ πικροῦσμου ὀργῆς.

— Ἄ! οὐτιδανέ! ἀνέκραξε, ληστὰ! Ἄν ἤξευρα πού τὴν ὠδήγησες, πού τὴν κρύπτεις!

Καὶ ἀνηγέρθη ἀποτόμως.

— Μὲ ἐρωτᾶτε τί θὰ πράξω. Λοιπὸν! θὰ τὴν ζητήσω, κύρ Βωκελέ, καὶ ἂν πρόκηται νὰ περιπλανηθῶ ὡς ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος. Καὶ θὰ τὴν εὔρω. Τί θὰ πράξω διὰ νὰ τὸ κατορθώσω δὲν γνωρίζω. Αὐτὰ τὰ χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα μοὶ ρίπτουν κατὰ πρόσωπον θὰ τὰ κρατήσω. Θὰ ἔχω τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐλευθερίαν νὰ μὲν ἄεργοις νὰ πλανώμαι ὡς κύων ἀδέσποτος ἀνὰ τὰς συνοικίας χωρὶς ν' ἀποθάνω τῆς πείνης. Δὲν ἐννοεῖτε σεῖς, κύρ Βωκελέ, πῶς καταστρέφεται κανεὶς διὰ μίαν γυναῖκα. Ἄν εἴχατε τὴν Γερμανὴν θὰ εἴσθε τῆς γνώμης

μου. Τώρα δὲν θὰ αυτοκτονήσω. ἔχω καιρὸν καὶ κατοπιν. Ἡ ἐλπίς νὰ τὴν ἐπανίδω θὰ μὲ συγκρατήσῃ διὰ νὰ ἐκδικηθῶ αὐτὸν τὸν κακοῦργον μ' ὅλα του τὰ ἑκατομμύρια! Ἄ! καὶ τὴν ζωὴν μου θὰ εἶδικ νὰ τὸν εἶχα ἐδῶ διὰ πέντε λεπτὰ μόνον.

Καὶ ἀπέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του.

— Νὰ λυσσᾶς, ἐξηκολούθησε, καὶ νὰ ἦσαι ἀνίσχυρος! Ὡ! εἶναι μέγα μαρτύριον! Μοὶ γράφει ὅτι δὲν θὰ ἐπανιδωθῶμεν πλέον! Ἀπατάται. Ναι, θὰ τὴν ἐπανίδω καὶ αὐτὴν καὶ ἐκείνον!

— Ἄς διορθώσωμεν τώρα τὰ πράγματα ἐδῶ, εἶπεν ὁ ἐδωδιμοπώλης. Ἦσουχάσατε. Αὐριον σκέπτεσθε καλῆτερον.

— Ὅχι! Ἐσκέφθην.

Ὁ κύρ Βωκελέ εἶναι πολίτης τακτικός.

Παρευθὺς ἀνήγειρε τὸ κύμβalon καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ ἐπιπλα, ἐσώρευεν ἐν τινὶ γωνίᾳ τὰ τεμάχια τῶν θραυσθέντων καὶ ἠνάγκασε τὸν ἀτυχῆ ἠθοποιὸν νὰ κατέλθῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ ἐδωδιμοπωλείου διαμέρισμα, ἐνθα συνεδείπνησαν.

Ὁ Ραβού, λαθῶν ἠδὴ τὴν ἀπόφασίν του, ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ γελᾶσῃ καὶ νὰ ἀστεῖσθῃ κατὰ τὸ σύνθησι. Ἄλλ' ὅτε ἀνῆλθε πάλιν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ εὗρεθ μόνος ἐν τῷ δωματίῳ ἐκεῖνῳ, ἐν ᾧ τὸσόν ἠγάπησε τὴν Γερμανὴν, ἡ ὀδύνη του ἐξεραγῆ.

Ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ κατησπᾶσθη τὰ ἀντικείμενα, ἅτινα ἀνῆκον αὐτῇ.

Τὴν ἐπιούσαν μετεκομίσαστο παλαιοπώλην, εἰς δὴ ἐπώλησεν ὅ,τι εἶχεν, ἐξώφλησε τὸν μετὰ τοῦ κύρ Βωκελέ λογαριασμόν του, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ὅσα ἀπαραιτήτως τῷ ἐχρειάζοντο ἱμάτια, κατέθηκεν ἐν τῇ Προεξοφλητικῇ Τραπεζῇ τὰς πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, ἀπεχαιρέτησε τὸν οἶκον τοῦ ἐδωδιμοπώλου καὶ ἀπῆλθεν.

Θ'

Ἡ ἀμαξα, ἥτις ἔφερε τὴν φυγάδα τῆς ὁδοῦ τοῦ Ρύψου, ἀφού διήλθεν ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαύνουσα τὰ Ἡλύσια καὶ τὴν λεωφόρον τῆς Αὐτοκρατείας, ἐν ἣ ὑπῆρχον τότε ὀλίγαι μόνον καλαὶ οἰκίαι, πολὺ διάφοροι τῶν ἐν αὐτῇ σημερινῶν παλατιῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης ἐνθα προέβη ἐν ταῖς δένδροστοιχείαις.

Ἀριστερόθεν ἐτράπη ἐν ὁδῷ πλήρει ὑψηλῶν δένδρων, ἐναντι τῶν χερσωμάτων τοῦ Ὁτέιλ, αἶφνης δὲ ἔστη ἐνώπιον σιδηροῦ κιγκλιδώματος.

Εἶχε φθάσει εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον.

Ἡ Γερμανὴ ἐσκοτισμένη ἐκ τῆς ταχείας ταύτης πορείας, τεταραγμένη εἰς ἄκρον ἐκ τοῦ διαθηματός της καὶ τῶν παραδόξων συμβεβηκότων, περὶ ὧν οὐδ' ἐσκέπτετο κἂν πρὸ ἐβδομάδων, αἰσθανομένη τύψιν τοῦ συνειδότος, πλήρης ἐλπίδων, χαρᾶς καὶ ἀνησυχίας ἀναμῖξ, ἀμηχανοῦσα διὰ τὴν νέαν ταύτην ζωὴν, ἥτις ἤρχιζεν, ὁμοιάζουσα τὸν ταξειδιώτην, ὅστις ἐκπατρίζεται ἐγκαταλείπων τὰ πάντα, οἶκον, οἰκογένειαν, ἵνα πρέξῃ πρὸς τὸ ἀγνωστον, ἀνέκυψεν ὡς ἐξ ὄνειρου καὶ προέβαλε τὴν κεφαλὴν πρὸ τῶν ὑέλων τῆς θυρίδος.



Πανταχόθεν ἐφαινότο ἀτελεύτητοι λειμῶνες γλοσεροὶ ὡς ἐν ἀρχῇ ἔαρος, πλάτανοι καὶ συκομορέαι ἴσταντο ὑπερήφανοι ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ, τὰ δὲ τεῖχη τοῦ ἄλσους ἐκάλυπτον κισσοὶ καὶ ἰάσμαι Βιργινίας.

Οὐδὲμία οἰκία ὑπῆρχεν ἐν τοῖς περίξ, πλὴν τοῦ κομφῶ φυλακείου τοῦ θυρωροῦ τοῦ ἄλσους ἐκείνου, δεξιόθεν τῆς εἰσόδου.

Εἰς τὸ ἕτερον τῆς ὁδοῦ μέρος ἔβλεπε τις νομάς καὶ καλλιεργημένας γαίας, ποῦ καὶ ποῦ δὲ ἐφαινότο ὁάση.

Ἄνῆρ ὠρίμου ἡλικίας ἐξῆλθε τοῦ φυλακείου ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ κρότου τοῦ ὄχηματος.

Ἡ θύρα τοῦ κικλιδῶματος ἠνεώχθη, ὃ δὲ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, θυρωρὸς ἢ κηπουρὸς, ἴσως δ' ἀμφοτέρας ταύτας τὰς ὑπηρεσίας ἐκτελῶν, ἔστη, μὲ τὸν πῖλον ἐν τῇ χειρὶ, ἵνα διέλθῃ τὸ ὄχημα, ὅπερ διὰ τινος ἐλικειδοῦς δενδρστοιχίας ἐφθασε πρὸ τοῦ ἐπιχρύσου περιστύλου μεγάρου ἀποκρυπτομένου ὑπὸ συστάδος δένδρων, καὶ οὐ ἐκ τῆς ὁδοῦ οὐδὲ οἱ τοῖχοι οὐδὲ ἡ στέγη ἐφαινότο.

Ὁ θεράπων κατῆλθεν ἀπὸ τῆς ἔδρας καὶ ἔστη εὐθυτενῆς πρὸ τῆς ἀνοιχθείσης θυρίδος.

— Ἡ κυρία εἶναι εἰς τὸν οἶκόν της, εἶπε, καὶ εἴμεθα εἰς τὰς διαταγὰς της.

Ἡ Γερμανὴ προσέκλινεν.

Ἄλλ' ἐγένετο καταπόρφυρος.

Ζωηρῶς καὶ κάτω νεύουσα ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας τοῦ περιστύλου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἧς ἠνεώχθη ἡ θύρα.

Ἔσπευδε νὰ κλεισθῇ παρ' αὐτῆς.

Γυνὴ θαλαμηπόλος τεσσαρακοντοῦτις περίπου ἀνέμενεν αὐτήν.

Ἡ γυνὴ αὕτη ὠδήγησεν αὐτήν ἐν σιγῇ εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον διὰ κλίμακος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου κεκαλυμμένης διὰ παχέος τέπητος, ἐν ᾧ οἱ πόδες της ἐβυθίζοντο ὡς ἐν ἄμμῳ.

Οἱ τοῖχοι ἐκάλυπτοντο διὰ πολυτελῶν καταπετασμάτων, ἐφ' ὧν παρίσταντο σκηναὶ ἐκ τῆς βίβλου ὡς τῆς Ἑσθῆρ καὶ τοῦ Ἀσσοῦρου, τοῦ Δαυὶδ καὶ τῆς Ἀβιγάη.

Ὅτε ἡ ἄγνωστος θαλαμηπόλος ἀνήγειρε τὰ παραπετάσματα τοῦ δωματίου, ἡ Γερμανὴ κατεπλάγη ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ πολυτελείας.

Ἐν τῇ φαντασίᾳ της δὲν εἶχε πλάσει φωλεὰν ὡς ἐκείνην, ἣν ὁ ἔρωσ εἶχε παρασκευάσει δι' αὐτήν.

— Ὁ κύριος βαρόνος λατρεῖται τὴν κυρίαν, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος. Ὁ κύριος βαρόνος μοὶ ἐκμυστηρεῖται κάποτε. Ἐγὼ ἤμην ἡ τροφὸς του. Τὸν ἀνέθρεψα καὶ τὸν ἀγαπῶ ὡς νὰ ἦμην μήτηρ του. Ἐγὼ ἐντολήν νὰ ἐπιστατῶ ἵνα ὄλαι αἱ ἐπιθυμίαι σας καὶ αἱ ἐλάχισται ἐκπληροῦνται. Ὁ κύριος βαρόνος μόνον εἰς ἐμὲ ἐνεπιστεύθη τὴν φροντίδα ταύτην, διότι γνωρίζει ὅτι τίποτε δὲν θὰ παραμελήσω διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, ἀφοῦ τόσοσ σας ἀγαπᾷ. Εἶμαι ἐκ Βουργῶνης καὶ ὀνομάζομαι Ρόζα.

Τὴν φιλοφρόνησιν ταύτην ἔκαμε μετὰ τοταύτης ἀπλότητος, ὥστε ἡ Γερμανὴ καθησύχασεν.

Ἡνόησε παρευθὺς ὅτι εὐρίσκετο ἐνώπιον καλῆς γυναικός, ἐπὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ βασισθῇ.

Ἡ τροφὸς ὑπέλαβε :

— Γνωρίζω ὅτι ἡ κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ ζῇ ἐν μονῳσει. Δὲν πιστεῦω νὰ ὑπάρχῃ πέριξ τῶν Παρισίων κατοικία πλέον μεμονωμένη καὶ εὐχάριστος ὡς αὕτη.

Ἡ Γερμανὴ προὐχώρησε πρὸς τὸν ἐξώστην.

Πανόραμα γοητευτικὸν ἐξετείνετο πρὸ αὐτῆς. Δεξιόθεν, ὑπερθεν τοῦ ἄλσους, τὸ ὄρος Βαλεριὲν ἀνύψου τὴν γιγαντώδη αὐτοῦ κεφαλὴν ἐστεμμένην δ' ὄχυρωμάτων, ἀφανιζομένων μεταξὺ τῶν ἀμπέλων καὶ τῶν λειμῶνων.

Ἐνώπιον αὐτῆς τὸ Σαιν-Κλου μετὰ τοῦ πλήρους ἀγαλμάτων καὶ ἀνθῶν ἄλσους του.

ὑπὸ τὰ παράθυρά της ἐξετείνοντο μαγευτικοὶ κῆποι πεφυτευμένοι διὰ σπανίων καὶ μεγάλων δένδρων.

Ἐπίστευε τις ὅτι εὐρίσκετο εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι λευγῶν ἀπὸ τῶν Παρισίων, τόσοσ ἡ σιγὴ ἦτο πλήρης.

Πηγὴ ἀπὸ ἄντρου ρέουσα, εἰς ἐκάτον βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἐχύνετο εἰς ποταμίσκον ρέοντα διὰ μέσου τῶν ἄλσων οὐτινος δὲ τὸ ρεῦμα διακοπτόμενον ὑπὸ τεχνιτῶν βράχων ἐφέρετο εἰς τὸν Σηκουάναν σχηματίζον μικροὺς καταρράκτας.

Πόσον ἀπέειχε τοῦ μέρους ἐκείνου ἡ ὁδὸς τοῦ Γύψου καὶ ἡ μέλαινα καὶ κατηραμένη οἰκία τοῦ κύρ Βακελέ !

Ποία θεὰ μάγισσα δι' ἐνὸς κτυπήματος τῆς μαγικῆς της ράβδου μετεμόρφωσε τὴν πτωχὴν διδασκάλισσαν τοῦ κυμβάλου εἰς πλουσίαν πυργοδέσποιναν, τὴν δὲ τρώγλην αὐτῆς εἰς πριγκηπικὸν παλάτιον ;

Ὁ εὐρὺς θάλαμος ἦν ἐστρωμένος δι' ὠχροκυάνου μεταξίνου ὑφάσματος, ἀφοῦ ἡ ἐν αὐτῷ οἰκήσουσα θεὰ ἦτο ξανθὴ.

Ἀπερίγραπτος ἦν ἡ ἐν αὐτῷ πολυτέλεια. Εἰκόνας βαρύτιμοι ἀνῆρτηντο ἀπὸ τῶν τοίχων, τὰ δὲ ἐπιπλα ἦσαν ἔργα τέχνης πολυτιμα.

Ἐν μέσῳ τῆς χλιδῆς ἐκείνης ἡ Γερμανὴ ἤσχυνθη διὰ τὴν πενιχρὰν αὐτῆς περιβολὴν.

Ἄλλ' ἦτο μόνη.

Ἡ τροφὸς εἶχεν ἀπομακρυνθῆ.

Ἐπὶ τινος μικρᾶς Ἰαπωνικῆς τραπέζης παρετήρησεν ἐπιστολὴν μὲ τὴν ἐπιγραφὴν : «Τῇ Γερμανῇ».

Ἀπεσφράγισεν αὐτήν.

Τὸ γραμματίον περιεῖχε τὰ ἑξῆς :

«Ὅ,τι ὑπάρχει ἐδῶ σοὶ ἀνήκει, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ οἰκία. Εἶσαι ὠραία ὡς ὁ ἔρωσ. Θέλω νὰ ἦσαι πλουσία ὡς βασιλίσσα.

»ΜΑΞΙΜΟΣ».

Παρὰ τὴν ἐπιστολὴν εἶδε μικρὸν κιβώτιον κομφῶν.

Τοῦτο ἦτο πλῆρες χρυσοῦ, ἐπὶ δὲ τῶν χρυσῶν νομισμάτων, τῶν ἀπαστραπτόντων διπλῶν λουδοβικίων καὶ ἐκατοσφράγκων ὑπῆρχον ἐν περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν, ψέλλια, ἐνώτια καὶ ἀδαμάντινοι δακτύλιοι φωτοβολοῦντες.

[Ἔπεται συνέχεια].

TONY

## ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

### ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Λοιπόν : εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος.

— Θ' ἀποθάνω ;

Ὁ κ. Κορβιζιὲ ἀνεπήδησεν.

— "Ω ! ᾧ ! ὑπέλαβε.

— Μήπως νομίζετε ὅτι ἐπιθυμῶ τὴν ζωὴν ;

— Κυρία κόμησσα, ἡ νεότης σας...

— Δὲν εἶμαι πλέον τίποτε, δὲν ἔχω πλέον τίποτε ! ἀνέκραξε χωρὶς νὰ τῷ ἀφήσῃ καιρὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἡ νεότης μου καὶ ἡ ὠραιότης μου ; δὲν τὰ συλλογίζομαι. Νὰ σὰς εἶπω, ἐπιθύμουν νὰ ἦμαι γράϊα καὶ ἄσχημος ! Ἡ νεότης μου ; εἶναι φορτίον. Ἡ ὠραιότης μου ; ὀλέθριον δῶρον, τὸ μισῶ ! Μάθετε, κύριε, ὅταν ἦναί τις δυστυχῆς, δὲν σημαίνουνσι πλέον ἡ νεότης καὶ ἡ ὠραιότης !

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία κόμησσα, πραῦνθητε, ἡ ὀδύνη σας παραφέρει.

— Ναί, ἔχετε δίκαιον, κύριε Κορβιζιέ, ἄλλως δὲ διατὶ σὰς εἶπα ὅλα αὐτὰ ;

— Ἀκούσατε τὴν ἀνακοίνωσιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς κάμω ἐξ ὀνόματος τοῦ συζύγου σας.

— Ἐξήντηλῆσαμεν τὸ θέμα αὐτό, κύριε.

— Ἄλλ' ὄχι, κυρία κόμησσα, ἡ προσφορὰ τοῦ κυρίου κόμητος ἀξίζει...

— Ἡρνήθην ! διέκοψεν αὐτὸν μετὰ συντομίας.

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία κόμησσα, σκέφθητε !

— Ἐσκέφθην, κύριε.

— Δὲν ἠδυνήθητε ; λᾶθετε καιρὸν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, μίαν ἐβδομάδα, δεκαπέντε ἡμέρας, ἂν θέλετε, καὶ ἐπανέλθετε, ἡ γράψατέ μοι νὰ ἔλθω ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς. Ὁ συμβολαιογράφος τοῦ συζύγου σας, κυρία κόμησσα, εἶναι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Ἡ κόμησσα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Εἰς μάτην ἐπιμένετε, κύριε Κορβιζιέ, ἀπεκρίθη ἐκτὸς τοῦ ὅ,τι σὰς ζητῶ, οὐδὲν ἄλλο θέλω, οὐδέν. Ἐγὼ κ' ἐγὼ τὰς ἰδέας μου, κύριε, καὶ θέλησιν ὡς καὶ ὁ κύριος Δελασέρ.

Καὶ ἐπὶ τούτοις ἠγέρθη τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν συμβολαιογράφον,

— Κύριε Κορβιζιέ, εἶπεν, εἶσθε ἀγαθὸς καὶ πλήρης λεπτότητος, καὶ πάλιν σὰς εὐχαριστῶ !

— Κυρία κόμησσα, δὲν θέλετε νὰ μοὶ ἀφήσητε τὴν διεύθυνσίν σας ;

— Ἄγνωσ πού θὰ ἦμαι αὔριον, κύριε. Βραδύτερον, ἐὰν τὸ κρίνω καλόν, θὰ σὰς γράψω.

— Τὸ ἐλπίζω, κυρία κόμησσα.

Καὶ διηυθύνθη περίλυπος ἡ γυνὴ πρὸς τὴν θύραν.

— Κυρία κόμησσα, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐστράφη.



— Ἐὰν ἐτόλμων ... ἐφέλλισεν ὁ κ. Κορβιζιέ.

— Λαιπὸν, κύριε ;

— Πιθκὸν νὰ στενοχωρησθε, νὰ ἔχετε ἀνάγκην χρημάτων...

Ἡ κόμησσα ἐποίησεν ἀπότομαν κίνησιν.

— Κυρία κόμησσα, ἐπανελάθε ζωηρῶς, ἐγὼ ἐγὼ ἐξ ἰδίων μου προσφέρω...

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε.

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ γραφείου συνοδευθεῖσα ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου μέχρι τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος.

Ὁ κ. Κορβιζιέ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ περίλυτος.

— Τί θὰ κάμη ; τί θ' ἀπογείνη ; ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

Ἡ κόμησσα κρύψασα τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ πέπλου αὐτῆς ὤδευσεν ἐν τάχει.

— Εἶμαι καταδεδικασμένη ἀμετακλήτως, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν τῶρα τὸ καλλίτερον τὸ ὅποιον δύναιται νὰ μοὶ συμβῆ εἶναι ὁ θάνατος. . . Ὡ ! προσέθηκεν, ἄς ὑπάγω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ !

## ΚΒ'

### Κυνηγοὶ ἀναπαυόμενοι.

Ἦσαν ἐξ κυνηγοί, καὶ ἀπὸ μεσημβρίας, ἦτοι ἀπὸ πέντε περίπου ὥρων, περιεφέροντο ἐν μέσῳ τῶν φλογερῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων. Παρασυρθέντες ὑπὸ τοῦ πρὸς τὴν θῆραν ἔρωτος, ἀπεμακρύνθησαν ἐπὶ πλέον τῶν δύο λευγῶν ἐκ Σιρκούρ. Οἱ κυνηγοὶ οὗτοι εἶχον προσκληθῆ νὰ διέλθωσιν ἡμέρας τινὰς εἰς τὴν ἐν Σιρκούρ ἑπαυλιν τοῦ πατρὸς ἐνὸς ἐξ αὐτῶν κυνηγούντες. Μετὰ τὴν θύραν ἀγρίων ζώων, ἐντὸς τῶν δασῶν μετὰ ἰχνηλατῶν κυνῶν, ἤρχιζον, ἄλλους λαμβάνοντες κύνας, τὸ κυνήγιον τῶν περδίκων καὶ τῶν ὀρτύγων. Ἡ ποικιλία τῆς διασκεδάσεως εἶναι καλὴ πάντοτε.

Οἱ ἐξ κυνηγοὶ κατῴκουν ἐν Παρισίοις, ἐγνωρίζοντο καὶ ἦσαν φίλοι, πλὴν ἐνὸς μόνο, οἱ λοιποὶ ἦσαν ὁμήλικες, ἄγοντες ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα ἐτῶν περίπου.

Ὁ ὑπερτερῶν τῶν συντρόφων αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πείραν καὶ ἔχων ἐπομένως αὐθεντίαν ἐπ' αὐτῶν, ἦγε πιθανῶς τὸ τεσσαρακοστὸν δευτερόν ἢ τεσσαρακοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας, ὠνομάζετο δὲ ὑποκόμης Σανζάκ.

Τὸ κυνήγιον ἀποτελεῖ εὐάρεστον καὶ ὠφέλιμον εἰς τὴν ὑγίαν ἀσκήσιν, ἐνόσω, ἐννοεῖται, δὲν ἐπιδίδεται τις εἰς αὐτὸ ὑπερβολικῶς. Κατὰ τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην οἱ ἡμέτεροι κυνηγοὶ ἔκαμαν κατάχρησιν τῆς ἡδονῆς ταύτης, τοῦτου δ' ἐνεκὰ κατεπονήθησαν καὶ κατεβλήθησαν, καὶ ὅμως τὸ θήρημα ἦτο σπάνιον, ἐὰν τις ἔκρινεν ἀπὸ τὰς κυνηγετικὰς αὐτῶν πῆρας, αἵτινες ἦσαν σχεδὸν κεναί.

Οἱ διάφοροι εὐόφθαλμοι κυνηγετικαὶ κύνες ἤσθμαινον καὶ ἦσαν πλήρεις βορβόρου μέχρι γαστέρος, τοῦτο δ' ἐσήμαινεν ὅτι ἵνα δροσιθῶσι, συχνάκις ἐρίπτοντο ἐντὸς τελεμάτων.

Οἱ κυνηγοὶ δὲν ἐκυνήγουν πλέον, ἀλλὰ

πλησιασάντες ἀλλήλους προσεπαθήσαν ν' ἀνακαλύψωσι κατάλληλον θέσιν ἵνα ἀναπαυθῶσιν. Διήρχοντο τότε ἀύχμηρὰν τῆς Καμπανίας χέρσον.

— Κύριοι, νομίζω ὅτι ἐκεῖ εἰμποροῦμεν πολὺ καλὰ νὰ ὑπάγωμεν, εἶπεν ὁ νεαρότερος τῶν κυνηγῶν, ὁ μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν.

Καὶ τεινῶν τὴν χεῖρα ἐδείκνυε τοῖς συντρόφοις αὐτοῦ ἄλλος ἐκ μεγάλων καὶ πυκνοφύλλων πετελεῶν, ὅπισθεν τῶν ὁποίων παρετήρει τις μέλανα ὄγκον ὅμοιον κατοικίᾳ.

— Εὐγε ! εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ πυργοδεσπότη Σιρκούρ, ὁ Γάστων Δελιμάνς, ὅστις ἤγαπα εἰλικρινῶς τὸν μαρκήσιον, εἰς τὸν Ἀδριανὸν ἀνήκει ἡ τιμὴ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Θεβαϊδὸς ταύτης.

— Εἶναι ἀληθὴς ὁ αἴσις ἐν ἐρήμῳ, προσέθηκεν ὁ ὑποκόμης Σανζάκ.

Καὶ φαιδρὸι οἱ ἐξ συντροφοὶ διηθύνθησαν πρὸς τὴν μεμονωμένην οἰκίαν, πρὸς ἣν ὤρμησαν ἤδη οἱ κύνες, ὅτε δὲ ἀφίκοντο εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν, ὁ κ. Σανζάκ εἶπε :

— Νομίζω ὅτι παραπολὺ ἐσπεύσαμεν νὰ συγχαρῶμεν τὸν φίλον μας Ἀδριανὸν διὰ τὴν ἀνακάλυψίν του. Ὁ λίθινος αὐτὸς ὄγκος ὁμοιάζει ὀλίγον πρὸς κατοικίαν ἀνθρώπων τοῦ εἰδους ἡμῶν, ἀλλ' εἶναι ἴσως παλαιὰ καλύθη πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλελειμμένη. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ εὐρωμεν τίποτε νὰ δροσιθῶμεν.

Εἶχον προχωρήσει σχεδὸν μέχρι τῶν προπόδων τοῦ ὑψηλοῦ, ἀνευ θύρας ἢ παραθύρου καὶ πενθίμου θείας. Δύο ἕτεροι τοῖχοι μετὰ θριγκῶν, ἀλλ' ἐπίσης ἀνευ παραθύρων, ἐδήλουν ὅτι ὁ πρῶτος τοῖχος ἀπετέλει τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς κατοικίας.

Ἡ οἰκοδομὴ αὕτη ἐφαίνετο καλῶς διατηρουμένη ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦλάχιστον, ἦτο ὅμως πολὺ ἀρχαία, ὡς ἐμαρτύρουν οἱ ἐκ τῶν ρωγμῶν τῶν τοίχων ἀναφυέντες βᾶτοι, αἱ λειχῆνες, αἱ κνίδαι, τὰ λευκῶτα καὶ οἱ μέλανες βρυώδεις καὶ ὑπὸ πλακῶν ἐκ χλοηφόρου στρώματος κεκαλυμμένοι λίθοι.

Ἡ πρόσοψις ἐκεῖτο πρὸς δυσμάς· ἐνώπιον αὐτῆς ἐξετείνετο κῆπος χιλίων τετραγωνικῶν περίπου μέτρων, περιτεταχισμένος διὰ στερεῶν τοίχων, ὕψους ἐπέκεινα τῶν τριῶν μέτρων.

— Ἐξάπαντος, εἶπέ τις τῶν κυνηγῶν, ὁ Σανζάκ ἔχει δίκαιον ἢ σιωπηλῆ αὕτη οἰκία, ἡ ὁποία κρύπτει τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρά της δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ φιλόξενος.

— Ἄς στρέψωμεν, εἶπεν ὁ Γάστων, διὰ νὰ εὐρωμεν τὴν εἴσοδον ἂν ἔχη.

Ἡ κατοικία δὲν περιεβάλλετο διὰ τῶν ὡς φρουρίον, ἀλλὰ παρὰ τὸν τοῖχον ἐκείνον ὑπῆρχον περίξ βᾶτοι καὶ κυνὸσβατοι, ἐμποδίζοντες τὴν προσπέλασιν. Οἱ κυνηγοὶ δὲν ἠδύνθησαν νὰ παρατηρήσωσι τὸν κῆπον, ἐβλεπον ὅμως τὰς κορυφὰς τῶν μεγάλων δένδρων, τινῶν ἐκ τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι ἐκρέμαντο ἐκτὸς τοῦ περιβάλλοντος αὐτῶν τοίχου.

Οἱ κύνες κάμψαντες τὴν κατοικίαν ἐπανήλθον πλησίον τῶν κυρίων αὐτῶν, καθ' ἣν

στιγμὴν οὗτοι ἐφθασαν εἰς τὴν ἀκρὴν τοῦ κῆπου. Τότε ἠδύνθησαν οἱ κυνηγοὶ νὰ ἴδωσι τὸ ἄνω μέρος τῆς προσόψεως τῆς κατοικίας, ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο δύο φεγγίται καὶ κατωτέρω πέντε παράθυρα, ὧν μόνον τὸ ἄνω μέρος ἐφαίνετο. Τούτων αἱ κιγκλιδὲς ἦσαν στερεῶς κεκλεισμέναι.

Ὡς εἶπομεν, ἡ οἰκοδομὴ αὕτη ἦτο τετράγωνος, χαμηλὴ, ἐν μόνον ἔχουσα ἄνω τοῦ ἰσογείου πάτωμα, ὅπερ μακρόθεν ὁμοιάζε πρὸς βράχον μελανωθέντα ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ ὑπὸ τῶν βροχῶν. Τὸ ἰσόγειον εἶχε τέσσαρα παράθυρα καὶ ἐν τῷ μέσῳ θύραν, εἰς ἣν ἐφθάνε τις, ἀναβαίνων τέσσαρας λιθίνους βαθμίδας. Ἐκατέρωθεν διαδρόμου, ἐν τῷ βάθει τοῦ ὁποίου ἐκεῖτο σκοτεινοτάτη κλίμαξ, ὑπῆρχεν ἐν μόνον δωματίον, ἀριστερᾶ μέγας τετράγωνος θάλαμος, δεξιᾶ δὲ μαγειρεῖον χρησιμεῖον συνάμα καὶ ὡς ἐστιατόριον. Τὸ ἄνω μέρος συνέκειτο ἐκ τριῶν δωματίων, τὸ μέγιστον τῶν ὁποίων, ἔχον δύο παράθυρα, ἐφωτιζέτο ἀρκούντως, ἐνῶ τὰ ἕτερα δύο ἦσαν σκοτεινά.

Οὐδεμία ὁδὸς, ἡ δρομίσκος βατὸς εἰς τοὺς ὁδοιπόρους ἢ εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ μέρους ἐκείνου ὠδήγει εἰς τὴν παράδοξον ταύτην κατοικίαν, ἀλλὰ μόνον στενὴ ἀτραπὸς διὰ τῆς χέρσου καὶ ἄλλων ἀκαλλιεργήτων γαιῶν ἦγεν ἀπὸ θύρας ἠνεωγμένης ἐν τῷ περιβάλλοντι τὴν κατοικίαν τοίχῳ εἰς τὸ χωρίον Σαμπινέλ, τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ ὁποίου τὸ βέλος ἐφαίνετο ἐξ ἀποστάσεως τριῶν τετάρτων λεύγης.

Οἱ κυνηγοὶ περικάμψαντες κατὰ τὰ δύο τρίτα τὸν κῆπον ἐφθασαν εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος θύραν.

— Τέλος πάντων ! ἀνέκραξεν ὁ Γάστων Δελιμάνς.

— Ναί, εἶπεν ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, ἀλλ' ἡ θύρα εἶναι κλειστὴ καὶ νομίζω καὶ μὲ δυνατὸν κλειθρῶν... Νομίζει τις ὅτι εἶναι πύλη φρουρίου. Ἐπειτα τίποτε δὲν μᾶς βεβαιεῖ ὅτι ἡ οἰκία αὕτη κατοικεῖται.

— Ἀγαπητέ, ἰδὲ τὴν ἀτραπὸν.

— Βλέπω ἐπίσης ὅτι φύονται χόρτα καὶ χλόη ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ· ἐκ τούτου ἐπεται ὅτι σπανιώτατα διέρχονται δι' αὐτῆς. Ἡ κατοικία αὕτη ἀνήκει πιθανῶς εἰς τινὰ γεωργὸν τοῦ χωρίου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ καλλιεργεῖ τὸν κῆπον.

— Ὡστε νομίζετε ὅτι ἡ οἰκία εἶναι ἀκατοίκητος ;

— Ναί. Ἐλα δά, καὶ τίς θέλετε νὰ κατοικῆ αὕτην τὴν καλύβην, μακρὰν πάσης συγκοινωνίας, ἐν μέσῳ τῆς ἀγόνου αὐτῆς γῆς ;

— Μὲ συγχωρεῖς, Σανζάκ· πρῶτον ἡ οἰκοδομὴ εἶναι ἀρχαιοτάτη, καὶ ἔπειτα ἐνδέχεται νὰ ἐχρησίμευσεν ἄλλοτε εἰς ἐμετάλλευσιν σπουδαίας προσόδου. Δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι ἐκ τῆς κρητίδος τῶν ἀκαλλιεργήτων αὐτῶν γαιῶν κατασκευάζεται ἀσβεστός καὶ τὸ προῖόν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὀνομάζομεν κιμωλίαν τῶν Τρηκῶν.

— Βεβαίως, ἀγαπητέ Γάστων, μόνον ἐξ αὐτοῦ ἐξάγεται ἡ ὑπαρξίς τοῦ παλαιοῦ καὶ στυγοῦ αὐτοῦ κτιρίου.



— "Ολ' αὐτὰ εἶναι καλά, κάλλιστα, εἶπεν ἕτερος κυνηγός, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ οἰκία αὕτη δὲν θέλει ἢ δὲν δύναται νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ, προτείνω ν' ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν πετελεῶν.

Ἡ πρότασις ἐγένετο μετὰ προθυμίας ἀποδεκτῆ. Οἱ κυνηγοὶ ἀπέθηκαν παρὰ τὴν ρίζαν πετελέας τὰς κυνηγετικὰς αὐτῶν πῆρας καὶ τὰ ὄπλα αὐτῶν χαμαί, τὰς ἀκτηρίδας αὐτῶν μεταξὺ τῶν σκελῶν ἔχοντες. Πέριξ αὐτῶν κατεκλίθησαν οἱ κύνες. Καθ' ἣν στιγμήν ἀνεπαύοντο, ὠμίλησαν περὶ κυνηγίου, κλπ. Ἐκαστος αὐτῶν διηγέτο καὶ ἓνα ἐκ τῶν ἄθλων αὐτοῦ ὃ μὲν, ἀληθῆς λυκοκτόνος, εἶχε φονεύσει ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἑνδεκά ἐξ αὐτῶν, ἕτερος διὰ δύο βολῶν τυφεκίου ἐφόνευσε δύο μονιούς.

Ἐν συντόμῳ, οἱ κύριοι οὗτοι ἦσαν δεξιότατοι, πολλὰ διαπράξαντες ἐν ἄλλοις λόγοις, ἦσαν ἥρωες.

— Σιωπή, κύριοι, ἀκούσατε, εἶπεν αἰφνης, ὁ μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν.

Καὶ ἀμέσως ἐσιώπησαν, οἱ δὲ κύνες ὑψώσαντες τὴν κεφαλὴν παρετήρουν πρὸς τὸν κῆπον.

Φωνὴ γυναικὸς καὶ προφανῶς νεανίδος, ἤδε στροφὴν παλαιοῦ ἄσματος, ἐπιγραφομένου «Ἡ Ἡμέρα καὶ τὸ Ρόδον». Ἡ μελωδικὴ αὕτη φωνή, καθαρὰ καὶ γλυκεῖα ὡς φωνὴ παιδίου, εἶχε τόνον ἀνεκφραστον. Ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχεν ὅτι ἡ αἰδὸς εὐρίσκετο ἐν τῷ κήπῳ. Ἡ ἀρμονικὴ αὐτῆς μελωδία συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐλαφροῦ θροῦ τῶν φύλλων καὶ τοῦ βόμβου ἐντόμων τινῶν, εἶχε τι τὸ μυστηριώδες.

— Παράδοξον, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ ὑποκόμης Σανζάκ.

— Λοιπὸν πιστεύετε τώρα ὅτι κατοικεῖται ἡ οἰκία; τῷ εἶπεν ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ ὁ Γάστων Δελιμάνς.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει, δὲν ὑποστηρίζω πλέον τὴν γνώμην μου.

Ὁ Ἀδριανὸς ἠγέρθη καὶ προχωρήσας ὀλίγον ὑψώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφαίνετο ἀναμετρῶν τὸ ὕψος τοῦ τοίχου, ὡς εἰ ἤθελε δι' ἐνὸς διασκελισμοῦ νὰ διαβῆ καὶ εἰσελθῆ ἐν αὐτῷ.

Τὸ ἄσμα ἔπαυσε καὶ ἀμέσως ἠκούσθη φωνὴ ὀδύνης, εἰς ἣν ὁ Ἀδριανὸς ἄκων ἀνεσκίρτησεν.

— Ἄ! εἶπε γελῶν ὁ ὑποκόμης, ἐκεντήθη κόπτουσα ρόδον, ἀφοῦ τῷ ἐτραγῶδησεν ὅ,τι τῷ ἔλεγεν ἡ ἡμέρα.

Μετὰ τὴν κραυγὴν ἠκούσθησαν πεπιγμένα τινὲς οἰμωγαί, καὶ κατόπιν οὐδὲν πλέον.

Ὁ Ἀδριανὸς προὐχώρησεν εἰσέτι, νῦν δ' εὐρίσκετο πλησίον τῆς θύρας.

— Καλά, εἶπεν ὁ κ. Σανζάκ σιωπτικῶς, τοῦ μαρκησίου διηγέρθη ἡ περιέργεια.

— Κύριοι, ἀνταπήντησεν ὁ Γάστων, ἡ οἰκογένεια τοῦ φίλου μου Ἀδριανοῦ ἀνάγεται εἰς τοὺς ἐπεικοὺς χρόνους τῶν γάλλων ἱπποτῶν, εἰς δὲ τὰς φλέβας αὐτοῦ ρεῖ τὸ γενναῖον ἐκείνων αἷμα καὶ ἀγαπᾷ, ὡς ἐκείνοι ἡγάπων, τὰς παρατόλους ἐπιχειρήσεις.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΕΡΥ

## Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

EN BIENNH

[Συνέχεια]

Β'

Καθεσθεῖς ὁ Πιλάτος ἐπὶ τινος ἀναβάθρου εἶπε :

— Διάταξον, Ἀλβίνε, νὰ κλείσουν τὰς θύρας καὶ ὁ δοῦλος νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς φλοιᾶς, ὡς εἰ νεκρὰ τις παρθένος νὰ ἔλαθε πρὸ ὀλίγου τὸν καιρὸν τοῦ δένδρου τῆς κυδωνίας ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ συζύγου της. Τοῦ Καίσαρος τὸ οὖς εἶνε πανταχοῦ ἀνεωγμένον... Ἀκροάσθητι, τόρα, Ἀλβίνε. Ὅλαι αἱ δυστυχίαι μου προέρχονται ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τοῦ Ναζωραίου· ἐξ αἰτίας αὐτοῦ μὲ κατηράσθη ὁ Τιβέριος, καὶ ὁ Καλιγούλας ἐξ αἰτίας ἐτι αὐτοῦ μ' ἐξορίζει· διότι ἡ τόλμη ἐκείνη τῶν ἀπειλούντων τὴν Αὐτοκρατορίαν Χριστιανῶν ἤρchiσε ἀπὸ τῆς ρίζης τοῦ Γολγοθα. Ἄν ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐθνατοῦτο ἢ αἵρεσις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δὲν θὰ διεπέρα τὴν θάλασσαν τῆς Καισαρείας καὶ τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου· ὁ θάνατος ἐνὸς ἀνθρώπου ἔκαμε τοσοῦτους μάρτυρας. Ἄλλ' ἠδυνάμην ἐγὼ νὰ ἐμποδίσω τὸν θάνατον αὐτοῦ;

» Ὅτε ἀνεχώρησα, ἵνα διαδεχθῶ τὸν Οὐαλέριον Γράτον ἐν τῇ διοικήσει αὐτοῦ προσκαλέσας με ὁ Σηιάνος εἰς τὸν οἶκον τοῦ Παλατίου μὲ ἔδωκε τὰς ὁδηγίας του.

»— Γνωστὴ σοὶ εἶνε ἡ ρωμαϊκὴ πολιτικὴ, μοὶ εἶπε. Ὅλιγα δὲ λέξεις θὰ σοὶ ἀρκέσουν. Ἡ Ἰουδαία εἶνε χώρα ὠραία· ἀφοῦ κατεκτήθη διὰ τῶν ὀπλων, δέον ἢ κατὰκτησις αὐτῆς νὰ τελειωθῇ διὰ πατρικῆς διαχειρίσεως. Ἐπιμελήθητι ἵνα καταστήσης τὸ ρωμαϊκὸν ὄνομα εὐλογητὸν ἐν αὐτῇ. Εἰς τοὺς Ἰουδαίους ἀφίσαμεν βασιλέα ἐκ τῆς φυλῆς των· τοῖς ἀφίσαμεν τὸν νόον των, τοὺς νόμους των, τὴν θρησκείαν των, τὰς συνθηθείας των. Εἶνε λαὸς ἀγέρωχος καὶ γενναῖος. Ἐχει ἡρωικὰ χρονικὰ καὶ τὰ ἐνθυμείται· διοικεῖ αὐτοὺς μετὰ συνέσεως, ἵνα σὲ θεωρῶσιν ὡς ξένον ἐπισκεπτόμενον αὐτοὺς, καὶ οὐχὶ ὡς δεσπότην, κρατοῦντα αὐτοὺς ὑπὸ τὸν ζυγόν.

» Ἀνεχώρησα μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν ὑπηρετῶν μου. Φθάσας εἰς τὴν κώμην «Τὰ Τρία Καπηλεῖα»<sup>1</sup> ἀπήντησα τὸν Τιβέριον ἐπανακάμπτοντα ἐκ τῆς Παννονίας. Ἄναγνωρίσας τὸ Αὐτοκρατορικὸν φορεῖον, κατήλθον ἐκ τοῦ ἰδικοῦ μου, ἵνα χαιρετίσω τὸν Καίσαρα. Εἶχεν μάθει ἐν Βριγῶσι τὸν διορισμὸν μου καὶ ἐπεκύρωσεν αὐτόν· τείνας μοὶ τὴν χεῖρα μετ' εὐμενείας μοὶ εἶπε :

«— Ὁραία, Πόντιε, εἶνε ἡ χώρα, ἣν θέλετε διοικῆσαι· ἔχετε τὴν μὲν χεῖρα μακράν, τὴν δὲ ὁμιλίαν γλυκεῖαν. Ἐνεργεῖτε ὑπὲρ τῶν δημοσίων, συμφώνως πρὸς τὴν ὀρθοφρο-

σύνην σας καὶ μὴ λησμονεῖτε τὸ αἰώνιον τοῦ ρωμαϊκοῦ λαοῦ ἀξίωμα:

» Φεῖσθαι μὲν τῶν εὐπειθῶν, καταβάλλειν δὲ τοὺς ὑπερπράνους.

» Ὑπάγετε καὶ εὐδαιμονεῖτε».

» Οἱ οἰωνοὶ ἦσαν εὐνοϊκοί, τὸ βλέπεις. Ἐφθασα εἰς Ἱερουσόλυμα· μετὰ πομπῆς μεγαλοπρεποῦς, ἔλαβον κατοχὴν τοῦ Πραιτωρίου· διέταξα τὰς προπαρασκευὰς λαμπρᾶς εὐωχίας, εἰς ἣν προσεκάλεσα τὸν Τετράρχην τῆς Ἰουδαίας, τὸν Ἀρχιερέα καὶ τοὺς προεξέχοντας τῶν ἱερέων. Οὐδεὶς τῶν συνδαιτυμόνων μου ἐνεφανίσθη τὴν ὀρθοθεῖσαν ὄραν· ἡ προσβολὴ αὕτη ἦτον ἐξευτελιστικωτάτη. Μετὰ τινος δὲ ἡμέρας κατεδέχθη ὁ Τετράρχης νὰ μὲ τιμῆσῃ δι' ἐπισκέψεως· εἶχε τὸ πρόσωπον σοβαρὸν ἄμα καὶ ὑποκριτικόν. Διίσχυρίσθη ὅτι ἡ θρησκεία των τοῖς ἀπηγόρευε νὰ καθίσωσι περὶ τὰς τραπέζας ἡμῶν καὶ νὰ κάμωσι σπονδὰς μετὰ τῶν ἐθνικῶν. Ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον ν' ἀποδεχθῶ φιλοφρόνως τὴν δικαιολογίαν αὐτὴν· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ ἤτηθέντες ἐφανέρωσαν τὴν πρὸς τοὺς νικητὰς αὐτῶν ἐχθρότητά των.

» Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἡ Ἱερουσαλήμ ἦτο ἡ δυσκολωτέρα περὶ τὸ διοικεῖσθαι πασῶν τῶν κατακτηθεισῶν πόλεων· τοσοῦτον ταραχώδεις τὴν διάθεσιν ἦσαν οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες, ὥστε καθ' ἑκάστην ἀνεμῶν νὰ ἴδω ἐκρηγνυμένην στάσιν τινὰ πρὸς καταστολὴν δὲ αὐτῆς δὲν εἶχον ἢ ἓνα μόνον κεντηριῶνα καὶ μίαν ὀρᾶκα στρατιωτῶν· ἔγραψα πρὸς τὸν Τοπάρχην τῆς Συρίας, ἵνα μοὶ ἀποστείλῃ στρατιώτας τινὰς πρὸς ἐνίσχυσιν· ἀλλ' αὐτὸς μοὶ ἀπήντησεν, ὅτι μόλις εἶχε τοὺς εἰς αὐτόν ἐπαρκοῦντας. Οἴμοι! Δυστύχημα εἶνε τὸ ὅτι ἡ αὐτοκρατορία εἶνε τόσον μεγάλη! Ἐχμεν περισσοτέρας κατακτήσεις ἢ στρατιώτας.

» Μεταξὺ τῶν καθ' ἑκάστην κυκλοφορούντων περὶ τὸ πραιτωρίον μου θρυλλημάτων ὑπῆρχε καὶ τι, εἰς ὃ κάπως ἐπέστησα τὴν προσοχὴν μου. Κοινῶς διεφημίζετο, καὶ οἱ μυστικοὶ πράκτορές μου ἔλεγον, ὅτι νέος τις εἶχεν ἐμφανισθῆ ἐν Γαλιλαίᾳ, κεκτημένος θέλγητρον τι ψυχαγωγικὸν ἐν τοῖς λόγοις του καὶ εὐγενῆ ἠθῶν αὐστηρότατα, καὶ ὅτι περιήρχετο τὴν τε πόλιν καὶ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης κηρύττων νόμον τινὰ νέον ἐν ὀνόματι τοῦ πέμψαντος αὐτόν Θεοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος προὔτιθετο νὰ ὑποκινήσῃ τὸν λαόν εἰς στάσιν καθ' ἡμῶν καὶ ὅτι αἱ ὁμιλίαι του παρεσκευάζον τὴν ἀνταρσίαν. Ἄλλ' οἱ φόβοι μου μετ' οὐ πολὺ διεσκεδάσθησαν. Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὠμίλει ὡς φίλος μᾶλλον τῶν Ρωμαίων ἢ τῶν Ἰουδαίων. Διηρχόμεν ἡμέραν τινὰ ἐν φορεῖῳ διὰ τῆς μεγάλης δημοσίας πλατείας τοῦ Σιλωάμ· μέγα πλῆθος λαοῦ συνέρρεεν ἐκεῖ καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τῶν ὁμίλων παρετήρησα νέον τινὰ ἔχοντα τὰ νῶτα αὐτοῦ ἐστηριγμένα ἐγγὺς ἐπὶ δένδρου τινός, ὅστις μετὰ πραότητος ὠμίλει πρὸς τὸν ὄχλον. Μ' εἶπον ὅτι ἦτον ὁ Ἰησοῦς. Θὰ τὸν διεκρίνα δὲ ἀκόπως· τοσοῦτον διέφερε τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ὅτινες ἠκρωῶντο αὐτοῦ. Ἐφαίνετο ὡς ἔχων ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν.

[Ἐπεται συνέχεια]



Αί πυρρόξανθοι τὴν χροιάν τριχες καὶ ὁ πώγων αὐτοῦ μετέδιδον εἰς τὴν χρυσοχρουν αὐτοῦ μορφήν, χροιάν τινα φωταυγῆς. Ὅποιαν ἀντίθεσιν ἀπετέλει πλησίον τῶν μελαγχρῶν καὶ μελανοκόμων ἀκρατῶν του! Ἴνα μὴ διὰ τῆς παρουσίας μου στενοχωρήσω τὴν ἐλευθερίαν τῶν λόγων του, ἐξηκολούθησα τὸν περίπατόν μου ποιήσας πρὸς τὸν γραμματέα μου σημείον νὰ ἀναμιχθῆ μετὰ τοῦ ὄχλου καὶ ν' ἀκροασθῆ. Ὁ γραμματεὺς μου ὠνομάζετο Μάνλιος καὶ ἦτον ἐγγονος τοῦ ἀρχηγοῦ ἐκείνου τῶν συνωμοτῶν, οἵτινες ἐστρατοπέδευον ἐν Ἐτρουρία ἀναμένοντες τὸν Κατιλίνκν. Κάτοικος ἀπὸ πολλῶν χρόνων ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, ἐγίνωσκεν ὁ Μάνλιος κατὰ βάθος τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν ὧν δὲ πρὸς ἐμὲ ἀφοσιωμένος ἠδύνατο νὰ χαίρῃ τὴν ἐμπιστοσύνην μου. Ἐπανακάμψας εἰς τὸ Πραιτώριον, εἶδον ἐκεῖ τὸν Μάνλιον, ὅστις μοὶ ἀνέφερε τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐκφέρει ὁ Ἰησοῦς ἐν Σιλωάμ. Οὐδέποτε, οὔτε ἐν τῇ Στοᾷ ἤκουσα, οὔτε εἰς τὰ βιβλία ἀνέγνωσά τι τὸ δυνάμενον νὰ συγκριθῆ πρὸς τ' ἀξιώματα, ἅτινα εἶχον ἀκούσει τὰ ὄτα τοῦ Μανλίου. Ἐρωτήσαντος τινὸς τῶν ἀνταρτῶν ἐκείνων, ὧν γέμει ἡ Ἱερουσαλήμ, τὸν Ἰησοῦν ἂν ἔπρεπε νὰ πληρώνωσι φόρον τῷ Καίσαρι, ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη: Ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.

» Ὡς ἐκ τούτου μεγάλην παρέσχον ἐλευθερίαν εἰς τὸν Ναζωραῖον· εἶχον ἀναμφιβόλως τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ὁμιλίας νὰ τὸν θέσω ὑπὸ κράτησιν, νὰ ἐπιβιβάσω αὐτὸν ἐπὶ τινος γαλέρας καὶ νὰ τὸν ἐξαποστείλω εἰς τὸν Πόντον. Ἄλλ' ἤθελον νομίσει, ὅτι ἐνήργουν ἐναντίον τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ρωμαϊκῆς ὀρθοφροσύνης. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, οὔτε στασιαστὴς ἦτο, οὔτε ἀποστάτης· ἐσκέπασα αὐτόν, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἴσως, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς προστασίας μου· ἠδυνήθη νὰ ἐνεργῆ, ὁμιλῆ, συναθροίσῃ τὸν ἄλόν, νὰ πληροῖ ὀλοκλήρους πλατείας μετὰ τοὺς ἀκρατοὺς τούτου, νὰ δημιουργήσῃ λεγεῶνα μνηστῶν, νὰ τοὺς κάμῃ νὰ τὸν ἀκολουθῶσιν εἰς τὴν λίμνην, εἰς τὴν ἔρημον, εἰς τὸ ὄρος. Οὐδέποτε διαταγὴ τοῦ Πραιτωρίου διετάραξεν, οὔτε τὸ ἀκρατήριον, οὔτε τὸν ῥήτορα. Ἐὰν δὲ ποτε—εἴθε οἱ θεοὶ ν' ἀποτρέψωσι τὴν προμάντευσίν μου ταύτην—ἐὰν ποτε ἡ θρησκεία τῶν πατέρων ἡμῶν πέσῃ πρὸ τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ, εἰς τὴν εὐγενῆ αὐτῆς ἀνεκτικότητα θὰ ὀφείλῃ ἡ Ρώμη τὸν πρόωρον αὐτῆς ἐνταφιασμόν. Καὶ ἐγώ, ὁ δυστυχὴς ἐγώ! ἤθελον εἶσθαι τὸ ὄργανον τοῦ ὅ, τι οἱ μὲν Χριστιανοὶ ὀνομάζουσι Πρόνοικν, ἡμεῖς δὲ Εἰμαρμένην!

» Ἄλλ' ἡ ἄμετρος αὕτη ἐλευθερία, ἣν ἐκ τῆς ἀνεκτικότητός μου εἶχεν ὁ Ἰησοῦς, παρῶνεν τοὺς Ἰουδαίους, οὐχὶ τοὺς ἐκ τοῦ ὄχλου, ἀλλὰ τοὺς πλουσίους καὶ ἰσχυρούς. Τούτων, εἶνε ἀληθές, δὲν ἐφείδετο ποσῶς ὁ Ἰησοῦς καὶ δι' ἐμὲ τοῦτο ἦτο εἰς ἐπὶ πλέον πολιτικὸς λόγος, ἵν' ἀφίνω τὸν λόγον ἐλευθερῶν εἰς τὸν Ναζωραῖον. «Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, τοῖς ἔλεγε, γεννήματα ἐχιδῶν, εἴσθε τάφοι κεκοινωνημένοι!» Ἄλλοτε δὲ πικρῶς κατεγέλα τὴν μεθ' ὑπερηφανείας γενομένην παρὰ τοῦ ὀημοσιῶνου ἐλεημοσύνην

καὶ ἔλεγεν αὐτῷ, ὅτι ὁ ὑπὸ τῆς πτωχῆς γυναικὸς ἐν τῷ κρυπτῷ καταβαλλόμενος ὀβολός ἦτο πολλῷ τιμιώτερος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καθ' ἐκάστην νέα παράπονα ἤρχοντο εἰς τὸ Πραιτώριον κατὰ τῆς ἀυθαδείας τοῦ Ἰησοῦ. Καθ' ἐκάστην ἐδεχόμην ἐπιτροπὰς, αἵτινες ἤρχοντο ἐνώπιον τοῦ Κριτηρίου μου, ἵνα ποιήσωσι τὰς κατὰ τοῦ Ἰησοῦ μομφάς. Μοὶ ἔλεγον ὅτι ἤθελον ἐπέλθῃ εἰς τὸν Ἰησοῦν δυστύχημα· ὅτι δὲν ἤθελον εἶσθαι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἡ Ἱερουσαλήμ ἤθελε λιθοβολήσῃ τοὺς ἀποκαλοῦντας ἑαυτοὺς προφήτας, καὶ ὅτι, ἂν τὸ Πραιτώριον ἤρνεϊτο ν' ἀπονεύμῃ δικαιοσύνην, ἤθελον ἀναφερθῆ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα.

» Τοὺς προέλαβον ὅμως ἐγώ· εἶχον γράψει ἐπιστολάς πρὸς τὸν Καίσαρα, καὶ ἡ γαλέρα τῆς Πτολεμαίδος τὰς εἶχε κομίσει εἰς Ρώμην. Ἡ γερουσία ἐπεδοκίμασε τὴν διαγωγὴν μου, ἀλλὰ μοὶ ἠρνήθησαν τὰς στρατιωτικὰς ἐπικουρίας, τὰς ὁποίας ἐζήτουν, ἢ τοῦλάχιστον μοὶ παρεῖχον τὴν ἐλπίδα, ὅτι, περικλιθέντος τοῦ κατὰ τῶν Πάρθων πολέμου, ἤθελον αὐξήσει τὴν φρουρὰν τῆς Ἱερουσαλήμ. Ὡς εἰ διὰ τούτου νὰ μοὶ ἔλεγον ὅτι ἐπὶ παρὰ πολὺν χρόνον ὄφειλον νὰ ἀναμένω, διότι οἱ πρὸς τοὺς Πάρθους πόλεμοι οὐδέποτε παρ' ἡμῖν περατοῦνται.

» Ὡν παρὰ πολὺ ἀνίσχυρος, ἵνα προλάβω ἐγερθησομένην τινὰ στάσιν ἐσκέφθην νὰ λάβω ἀπόφασιν μέλλουσαν νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν γαλήνην ἐν τῇ πόλει, χωρὶς νὰ καταβιβάσω τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ Πραιτωρίου εἰς ταπεινωτικὰς παραχωρήσεις. Παρήγγειλα πρὸς τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον νὰ ἔλθῃ πρός με.

» Ὑπεκλήθη πρὸ τοῦ κομιστοῦ τῆς ἐπιστολῆς μου καὶ ἀμέσως μετέβη εἰς τὸ Πραιτώριον.

» Σήμερον, ὦ Ἀλθίνα, ὅτε ἡ ἡλικία συνέτριψε τὰ ἐλατήρια τοῦ σώματός μου, καὶ οἱ μῦς μου εἰς μάτην ζητοῦσιν ὀλίγην ἀνδρικήν ῥώμην ἀπὸ τοῦ ἀποφυγέντος αἵματός μου, οὐδὲως ἀπορῶ ἐὰν κάποτε ὁ Πιλάτος τρέμῃ· ἀλλ' ἤμην νέος τότε καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου εἶχον αἷμα ἰσπανικὸν ἀναμεμιγμένον μετὰ ρωμαϊκοῦ αἵματος, ἀτρώτου πρὸς πᾶσαν παιδαριώδη συγκίνησιν. Βλέπων τὸν Ναζωραῖον εἰσερχόμενον εἰς τὴν Βασιλικὴν μου, ἐν ἣ περιεπάτων, μοὶ ἐφάνη ὅτι χεῖρ σιδηρᾶ με προσεκαθήλου ἐπὶ τοῦ μαρμαροστρώτου δαπέδου, ἐνόμισα ὅτι ἤκουον στεναζούσας τοὺς ἀπὸ τῶν στήλων κρεμαμένους θυρεοὺς τοὺς καθιερωμένους τῷ Καίσαρι. Ὁ δὲ Ναζωραῖος, αὐτός, ἦτο γαλήνιος, ὡς ἡ ἀθωότης· ἔστη ἐνώπιόν μου καὶ δι' ἀπλῆς χειρονομίας ἐφάνη ὡς εἰ μοὶ ἔλεγε:

» — Ἴδοῦ ἐγώ.

» Ἐθεώρησα ἐπὶ τινὰ χρόνον με θαυμασμὸν ἀναμεμιγμένον μετὰ τρόμου τὸν ὑπερφυῖ ἐκείνου τύπον ἀνδρὸς ἀγνωστον παρὰ τοῖς ἀναριθμήτοις γλύπταις ἡμῶν, οἵτινες εἶδωσαν μορφήν καὶ πρόσωπον εἰς πάντας τοὺς Θεοὺς, εἰς πάντας τοὺς ἥρωας.

» — Ἰησοῦ, «ἐπὶ τέλους τῷ εἶπον, καὶ ἡ γλῶσσά μου ἦτο συγκεκινημένη» Ἰησοῦ ἐκ Ναζαρέτ, ἀπὸ τριῶν περίπου ἡδὲ ἐτῶν σὰς ἄφισα νὰ ὁμιλῆτε ἐλευθέρως ἐπὶ τῆς δημοσίας πλατείας καὶ δὲν μετανοῶ δι' αὐτό. Οἱ λόγοι σου ὑπῆρξαν πάντοτε λόγοι ἀνδρός

σοφοῦ· δὲν εἰζεύρω ἂν ἀνεγνώσατε τὸν Σωκράτην καὶ Πλάτωνα, ἀλλ' ἐν τοῖς λόγοις σας ἐνυπάρχει σεμνοπρεπῆς τις ἀπλότης ὑψοῦσά σε ὑπεράνω αὐτῶν ἔτι τῶν μεγάλων τούτων φιλοσόφων· ὁ Αὐτοκράτωρ τὸ εἰζεῦρει, καὶ ἐγώ, ὁ ταπεινός αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ ἀντιπρόσωπος, μακαρίζω ἑμαυτόν ὅτι ἐπεκαλέσθην ἐφ' ὑμῶν ἀνεκτικότητα, ἥς εἴσθε ἄξιος. Δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ σὰς ἀποκρύψω ὅτι οἱ λόγοι σας διήγειραν περὶ ὑμᾶς τρομερὰ καὶ ἰσχυρὰ μίσση· μὴ θαυμάζετε ποσῶς ὅτι ἔχετε ἐχθρούς· ὁ Σωκράτης εἶχεν ἐν Ἀθήναις τοὺς ἐχθρευομένους αὐτόν, οἵτινες καὶ τὸν ἀπέκτειναν· οἱ ὑμέτεροι εἶνε διττῶς ἐξωργισμένοι καθ' ὑμῶν, καὶ κατ' ἐμοῦ. Καθ' ὑμῶν, ἕνεκα τῶν λόγων σας· κατ' ἐμοῦ, ἕνεκα τῆς ἐλευθερίας ἣν σὰς παρέχω. Ὑποκῶφως μάλιστα με κατηγοροῦσιν ὅτι εἶμαι μεθ' ὑμῶν συνένοχος πρὸς καταστροφὴν τῆς σμικρᾶς πολιτικῆς ἰσχύος, τὴν ὁποίαν ἡ Ρώμη ἄφισεν εἰς τοὺς Ἑβραίους. Ποσῶς δὲν σὰς διδάσκω· σὰς προτρέπω μόνον νὰ φείδεσθε περισσώτερον τῆς ὑπερηφάνειας τῶν ἐχθρῶν σας, ἵνα μὴ ποσῶς διεγείρωσι καθ' ὑμῶν τὸν μωρὸν ὄχλον καὶ ἵνα μὴ ὑποχρεωθῶ ν' ἀποσπάσω ἀπὸ τῶν τροπαίων τούτων τὸν πέλεκυν καὶ τὰς ράβδους· αἵτινες ἐνταῦθα δεῖν νὰ χρησιμεύωσι μόνον ὡς κόσμημα καὶ οὐδέποτε ὡς φόβητρον.

» Ὁ Ναζωραῖος μοὶ ἀπήντησεν:

» — Ἀρχὸν τῆς γῆς, οἱ λόγοι σου προέρχονται ἐκ ψευδοῦς συνέσεως· εἰπέτε εἰς τὸν χεῖμαρρον νὰ ἀναχαιτισθῆ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄρους, διότι μέλλει νὰ ἐκρίζωσῃ τὸ ἐν τῇ κοιλάδι δένδρον. Ὁ χεῖμαρρος θὰ σοὶ ἀποκριθῆ ὅτι ὑπακούει εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Θεοῦ. Μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει ποῦ ὑπάγει τὸ ὕδωρ τοῦ χεῖμαρρου. Ἀμήν, λέγω ὑμῖν, πρὶν ἢ αἰ ῥοδωνία τῶν Σαρωνῶν ἀνήθῃσσι, τὸ αἶμα τοῦ δικαίου θέλει ἐκχυθῆ.

» — Ποσῶς δὲν θέλω νὰ χυθῆ τὸ αἷμά σας! Ἄνεκραζα μετὰ ζωνηρότητος.

Εἴσθε πολὺ τιμιώτερος ἐνώπιον ἐμοῦ, ἕνεκα τῆς συνέσεώς σας, ἢ πάντες οὗτοι οἱ ταραξίαι καὶ ὑπερήφανοι Φαρισαῖοι, οἵτινες καταχρώμενοι τῆς ρωμαϊκῆς ἀνοχῆς συνωμοτοῦσι κατὰ τοῦ Καίσαρος καὶ τὴν ἀγαθότητα ἡμῶν ἐκλαμβάνουσιν ὡς φόβον. Δυστυχεῖς! Οἵτινες δὲν εἰζεύρουσιν ὅτι ἡ Λύκαινα τοῦ Τιβέρεως ἐνίοτε περιβάλλεται ὄραν προβάτου! Ἐγὼ θὰ σὰς ὑπερασπίσω κατ' αὐτῶν· τὸ Πραιτώριον σὰς εἶνε ἀνεωγμένον ὡς τόπος πρὸς καταφυγὴν· εἶνε ἄσυλον ἱερόν.

» Ἐσεῖσε τὴν κεφαλὴν νωχελῶς μετὰ μειδιάματος πλήρους θείας χάριτος καὶ μοὶ εἶπε:

» — Ὅταν ἡ ὑπὸ τῶν προφητῶν ὀρισθεῖσα ἡμέρα φθάσῃ, δὲν θέλει ποσὸς ὑπάρχει ἄσυλον διὰ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, οὔτ' ἐπὶ τῆς γῆς, οὔτε εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς. Τοῦ δικαίου τὸ ἄσυλον εἶνε ἐκεῖ ἐπάνω! Δείον ὅ, τι εἶνε γεγραμμένον ἐν τοῖς βίβλοις τῶν Προφητῶν νὰ ἐκπληρωθῆ.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΕΠΗΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΑΔΕΣΑΚΗΣ

1. Σύνδεμα ράβδων ἔχουσῶν ἐν τῷ μέσῳ πέλεκυν, χρησιμεῖον ὡς σύμβολον τῆς δυνάμεως ποροπορεύμενον τῶν Ἰσάτων καὶ ἄλλων ἀρχόντων ἐν χερσὶ τῶν λεγομένων ραβδούχων. Σημ. Μεταφρ.

2. Τοποθεσία τις παρὰ τὴν Ἱερουσαλήμ. Σ.Μ.



## ΕΛΙΣΑΒΕΤΑ

Διήγημα FELIX FRANCO

[Τέλος]

Μεταξύ δύο φύλλων του λευκώματος της 'Ελισαβέτας εύρισκετο έπιστολή της κ. Βρεάν φέρουσα παλαιάν ήμερομηνίαν και περιέχουσα έν ύστερογραφή τά εξής : «Κατέβαλον πάσαν προσπάθειαν, καλή μου 'Ιακωβίνα, όπως επιτύχω διά τόν Λουκιανόν συνοικέσιον, τό όποϊόν θά τῷ παράσχη μεγάλην προίκα, διότι ή νύμφη έκληρονόμησε πλούσιον θεϊόν της. Ο υίός μου θά επανέλθη μετ' ολίγους μήνας ένωρίτερον παρ' όσον υπελόγιζον. Σας τό γράφω, διότι έσκέφθην, ότι τοιαύτη εϊδησις θά ηυχάριστει σέ και τήν καλήν μας 'Ελισαβέταν.»

'Ομιλουσα ή κ. Βρεάν μετά τόσης βεβαιότητος περί του γάμου του Λουκιανού εξηκολούθει τάς συνήθεις της όνειροπολήσεως. 'Ενόμιζεν, ότι ή 'Ελισαβέτα έθεραπεύθη πλέον από τόν έρωτα της παιδικής της ήλικίας. Η κόρη της κυρά 'Ιακωβίνας τή έφάνη ώραιότερα, όρσοερωτέρα παρ' άλλοτε. Δέν έγνωρίζεν, ότι ή άτυχής αύτη κόρη έπασχε και δέν προέβλεπε, πόσον τοιούτου είδους άγγελιαί θά τήν κατέθλιβον ... Δυστυχής 'Ελισαβέτα !

\* \*

Ότε ο Λουκιανός επανήλθεν, εξήτησεν άμέσως πληροφορίας περί της 'Ελισαβέτας.

— Η 'Ελισαβέτα εϊνε καλά, εϊπεν ή κ. Βρεάν, ως όμιλήσωμεν γιά σένα, καλό μου παιδί.

Μετ' ολίγας ήμέρας, ότε ο Λουκιανός εξέφρασε τήν έπιθυμίαν να επισκεφθῆ διά τινάς ήμέρας τήν έπαυλιν, ή κ. Βρεάν μετά λύπης έμάντευσεν έκ του συγκεκριμένου ύφους του υιού της μέρος της αληθείας και διεϊδεν ισχυράν αντίστασιν. Προσεπάθει να κερδίξη καιρόν εξετάζουσα τάς ένδείξεις του έρωτος τούτου, όστις εξεδηλούτο καταφανής πλέον και εξήτει κατάλληλον περίστασιν, όπως θίξη τό ζήτημα έτέρου πλουσίου συνοικεσίου, ότε έλαβεν έκ μέρους της κυρά 'Ιακωβίνας έπιστολήν, έν τῇ όποία εξιστόρει εκείνη μετ' άνησυχίας τά της υγείας της 'Ελισαβέτας και εξήτει συμβουλάς και τήν ήθικην βοήθειαν της κ. Βρεάν, εϊς ήν εϊχε πάσαν έμπιστοσύνην.

«'Ασθένεια κρυφή καταθασανίζει τό παιδί μου», έλεγεν ή κυρά 'Ιακωβίνα, όπως παραστήση τήν εξασθένησιν και τόν μαρτυσμόν της 'Ελισαβέτας. 'Εντός της έπιστολής υπήρχεν έτέρα εσφραγισμένη μετά προσοχής και φέρουσα καθαρογεγραμμένη τήν έπιγραφήν «Διά τόν κύριον Λουκιανόν.»— «Σας τήν στέλλω, όπως μου τήν έδωκεν ή Βέτα μου, ήτις καθ' έκάστην όμιλεί δι' ύμας και διά τόν έρχομόν του κ. Λουκιανού.»

Ο Λουκιανός έλαβεν άμέσως τήν έπιστολήν από τάς χείρας της μητρός του και

άφ' ου τήν άπεσφράγισε μετά καταφανούς άγωνίας, άνέγνω τά έπόμεινα :

«Κύριε Λουκιανέ,

»'Από τήν ήμέραν της άνωχωρήσεώς σας μετεβλήθην και υπέφερα πολύ, έσκέφθην πολύ και εγήρασα πολύ έπίσης. 'Ενωώ τώρα χίλια πράγματα, τά όποία πριν δέν ένόουν ούτε εϊς τά βιβλία ούτε περίξ μου. 'Επιτρέψατέ μου να σας άνοιξω τήν καρδίαν μου και μή με κατακρίνετε, εάν παρηγορούμαι διά τήν άπώλειαν του μέλλοντος επαναφέρουσα ύμας εϊς τό παρελθόν δι' ολίγας στιγμάς.

»Εϊμαι καταδικασμένη. Οί ιατροί δέν γνωρίζουν, από ποίαν ασθένειαν αποθνήσκω ή δέν θέλουν να τήν όνομάσουν· εγώ όμως γνωρίζω, ότι αποθνήσκω, διότι ώνειρεύθην ευτυχίαν άδύνατον. Εϊχον άδικον, άλλ' εϊσθε καλός και δέν θά με κατακρίνετε ποτέ δι' έλλειψιν θάρρους· δέν ήθέλησα να αποθάνω, δέν τό κατώρθωσα όμως... 'Αν εϊνε άμαρτία, ο θεός ως με συγχωρήση !

»'Ενθυμείσθε τήν εποχήν, καθ' ήν εϊμεθα μικροί και ευτυχείς και με τό μειδιάμα εϊς τά χείλη έτρέχομεν εϊς τό δάσος, έκόπτομεν άνθη και χαμοκέρασα ; 'Εγώ τά ένθυμούμαι όλα και μου φαίνεται, ότι ή εποχή εκείνη εϊνε μακράν. Σας ώνόμαζα κύριον Λουκιανόν, με ώνομάζετε χαϊδευτικά Βέταν και μου εϊλέγετε να σας όνομάζω απλώς Λουκιανόν. Δέν έτολμούσα. Τότε με απειλούσατε, ότι θά με καλήτε κυρίαν 'Ελισαβέταν... Πόσον ήμεθα ευτυχείς τότε ! δέν εϊνε άλληθια ;

»Τώρα δύναμαι να σας όνομάζω Λουκιανόν, δέν θά με όνομάζετε κυρίαν 'Ελισαβέταν ! Η ζωή μου εϊνε τόσον βραχεία, θά αποθάνω εϊς τό άνθος της νεότητος, αλλά δέν παραπονούμαι δι' αυτό, άφ' ου έγνωρίσα και ήγάπησα σας. Προτιμότερον εϊνε να αποθάνω... Η ευτυχία μου θά ήτο και ιδική σας ευτυχία ; Όχι... ήμην τόσον άγνωστος, τόσον πτωχή, θά ήμην έμπόδιον εϊς τήν προαγωγήν σας. Δέν θά τό ήσθάνεσθε κατ' αρχάς, άλλ' ίσως θά τό παρατηρήτε μίαν ήμέραν... 'Ετελείωσεν... ήμην αναξία ύμῶν. Δι' ύμας άρμύζει άλλη... σας βεβαιώ, ότι δέν τήν μισώ ! ως λάβη τήν ευτυχίαν μου... θά εϊνε άνταξία ύμῶν, άλλά δέν θά σας αγαπήση περισσότερο από έμέ. Ναι, σας ήγάπησα τόσον και συγχωρήσατέ με, εάν έτόλμησα να σας αγαπήσω τόσον πολύ... Κατά της μητρός σας δέν έχω κανέν παράπονον· σας αγαπῶ και όφείλω μέχρι τελευταίας μου πνοής να τήν αγαπῶ και να τήν σέβωμαι.

»Ευτύχει... Μίαν μόνην χάριν σας ζητῶ, εϊς ανάμνησιν του παρελθόντος εκείνου να ένθυμῆσθε κάποτε τό πρόωρον σθεσθέν μειδιάμα και τόν άθῶνον έρωτα της άτυχούς παιδικής σας φίλης.

»ΕΛΙΣΑΒΕΤΑ.»

Ο Λουκιανός δέν ήτο εϊς κατάστασιν να σκεφθῆ, ή κ. Βρεάν έκπληκτος άνεμέτρα τό κακόν, όπερ ένεκα του μητρικου εγωϊσμου της επροξένησεν. 'Αμρότεροι, μήτηρ και υίός, έμειναν επί στιγμήν ακίνητοι, άρω-

νοι, άποφεύγοντες να παρατηρῶσιν άλλήλους. Πρώτος ο Λουκιανός άνήγειρε τήν κεφαλήν και με φωνήν, τήν όποίαν ή συγκίνησης καθίστα ζηράν και τραχείαν :

—'Ας άνωχωρήσωμεν ! έκραύγασε. Και εγώ, όστις είδισταζον, όστις άμφέβαλλον ! 'Α! μητέρα, διατί να δώσω πίστιν εϊς τους λόγους σου, άντι να ύπακούσω εϊς τό άπλοῦν ένστικτον της νεότητός μου ; Παραφροσύνη τῶν φρονιμῶν, ήτις τους άπατά και ήτις μάς φονεύει !

Ο εξιλασμός ήρχιζε διά τήν άτυχῆ γυναίκα. 'Εδέχθη τήν έπίπληξιν, ήτις της κατεσπάραττε τήν καρδίαν και δέν άπήντησε τίποτε. Ο Λουκιανός ήτο εξαλλος έκ της θλίψεως· ή παραφορά του πάθος εξήγειρεν έν τῇ ψυχῇ του τόν άναποφάσιτον έρωτα, τόν όποϊόν αί μάταιαι προφυλάξεις της κ. Βρεάν εϊχον περιορίση. Ηλεγχεν έαυτόν και τήν μητέρα του μετά πικρίας, διάφοροι σκεψεις έτάρασσον τό πνεύμα του, αϊσθημα όργῆς και άπελπισίας τόν παρέφερεν.

'Αλλοτε εϊχεν εύρη τήν 'Ελισαβέταν θεληκτικήν, εϊχε δοκιμάση δι' αύτην έρωτα παιδικόν, έρωτα όνειροπόλον κατόπιν· τώρα τήν ήγάπα μετά μανίας, και θά τήν ήμφισθῆτει από τόν κόσμον όλόκληρον, όστις εξήτει να του τήν άποσπάση ! 'Αλλ' «οί στεναγμοί δέν εγειρούσι τους νεκρούς», εϊπεν ο Σχιλλερ.

Μήτηρ λοιπόν και υίός άνεχώρησαν διά τήν έπαυλιν, όπου ή κυρά 'Ιακωβίνα τους περιέμενε και όπου ή 'Ελισαβέτα άπέθνησκεν ως άνθος πρόωρον μαρτυρήν.

\* \*

Μετά παρέλευσιν έτους από του μοιραίου θανάτου της 'Ελισαβέτας, ή κ. Βρεάν και ή κυρά 'Ιακωβίνα δέν υπήρχον πλέον έν τῇ ζωῇ. Η κυρά 'Ιακωβίνα, καιτοι εϊχε σιδηράν κρῆσιν, δέν άντέσχεν εϊς τοιαύτην θλίψιν. Η κ. Βρεάν κατατροχωμένη έκ της ιδέας, ότι δέν ενήργησε καλώς και βλέπουσα τήν κατάστασιν του Λουκιανού, απέθανε με βεβαρυμένη τήν συνείδησιν. Καί όμως πόσαι καλά και έντιμοι μητέρες θά ενεργήσωσι κατά τόν αυτόν τρόπον εϊς παρομοίας περιστάσεις ! Τοιούτος εϊνε, φεΰ ! ο μητρικός εγωϊσμός.

Ο Λουκιανός ήγόρασε τήν έπαυλιν, όπως εκεί εύρισκη παρηγορίαν και διέλην τό πένθος του. Κατόπι μη δύναμένος να ύπομείνη τάς έντυπώσεις του έρήμου εκείνου μέρους, έρρίφθη εϊς τά ταξείδια, και μόνον κατ' έτος έπεσκέπτετο τήν έπαυλιν. Τά εισοδήματα της κ. Βρεάν αύξηθέντα δι' έπιτηδείας οικονομίας τῷ ήρουν, όπως διάγη τοιούτον βίον. 'Εκάστην άνοιξιν, εϊς τινά γωνίαν του κήπου άνθη λευκά και έρυθρά άνθούσι περίξ λίθινου σταυρου και τά πιστά ρόδα κρύπτουσιν από τά αδιάκριτα βλέμματα τό περιπαθές της 'Ελισαβέτας όνομα, κάτωθεν του όποϊου ο Λουκιανός έγραφε τά εξής :

«Ο χρόνος, καθ' όν ήγαπήθην, δέν διήρκεσε πολύ, άτυχής κόρη, παρήλθεν ως άνέμου πνοή.»

K. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

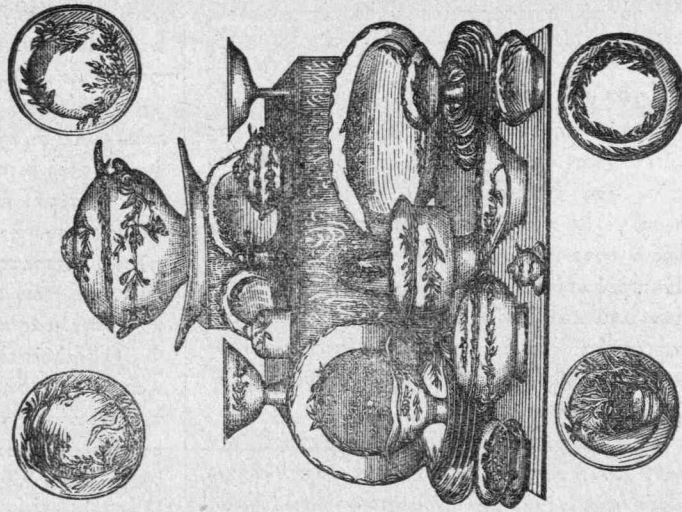


# GRAND MAGASIN LE LOUVRE

125 Rue d'Orléans 125.

## On a apporté

Les plus grands choix de vase de cristal, grand assortiment d'articles en Porcelaine et en Faïence, riche collection d'articles de luxe.—Service de table.— Services a thé. — Prix Fixe.



ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟ

# ΛΟΥΒΡ

125 Οδός Οrlέαν 125.

## Εκφορέθησαν

Αόρτια, Πολυέλατοι, μεγάλη συλλογή φρουταλλών σκευών, μεγάλη συλλογή σκευών ex Πορσελάνης και Φαΐνης, πλούσια συλλογή κομφοτεχνημάτων. — Μαχαίροπρήρουνα, σύνολα τάτου, σύνολα τραπέζης — Τιμαί όρισημένα.

ΕΙΣΟΠΗΗΣΙΣ δεγόμεθα εις λίαν συγκαταβάτικώς τιμάς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΛΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πωλούνται εν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

## ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	» 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαινά	(ἄφ. —	7.00π	3.40	5.05μ
	άν. 10.23	—	3.15	4.20μ		άν. —	—	8.50	5.18
Ἀκράτα	(ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	(ἄφ. —	8.55	5.24	6.40π
	άν. 12.59	6.00π	5.10	—		άν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Αἴγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Αἴγιον	άν. 9.29	1.08	—	6.25
	άν. 4.15	9.15	7.20	—		(ἄφ. 10.34	1.58	—	—
Πάτραι	(ἄφ. 3.40	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	(ἄφ. 10.39	2.02	6.20π	—
	άν. 4.15	9.15	7.20	—		άν. 10.39	2.02	—	—
Λεγαινά	(ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	Κόρινθος	(ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
	άν. 6.23	9.50	6.45π	—		άν. 1.25	4.10	—	12.00*
Πύργος	(ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Ἀθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
	άν. 6.30π	11.55	—	5.00		Πειραιεύς	ἄφ. 5.00	7.35	—
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55					

### Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	» 8.45	12.15
Ναύπλιον	» 3.00	4.25	Ἄργος	» 9.25	1.20
Τρίπολις	» 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

### Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

\*. Κατ' εὐθείαν εις Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἔξ ἀμαρτοστοιχία καθ' ἑκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δε Ἀμίτις εὐρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

## ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

**Χάρτης** τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λειοκαὶ μῆ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΜΕΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΣΥΜΠΤΩΣΕΩΝ τῆς Ἀ' ΡΑΦΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ, ὑπὸ I. Γ. Σπηλιδοπούλου, δ. φ. καθηγητοῦ. — Ἀναλαμβάνων τὴν ἔκδοσιν τοῦ χρησιμοτάτου τούτου βιβλίου παντὶ φιλομαθῶ καὶ ἰδίᾳ τῆ σπουδαζούσῃ νεότητι ὁ ἐν Κερκίρᾳ ἐκδότης κ. Σπυριδῶν Γουλιῆς, ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν περὶ τὰ γράμματα σχολαζόντων. Ἴνα δὲ τοῖς πᾶσι καταστή προσίτον, ὥρισε τὴν τιμὴν ἑκάστου σώματος λεπτὰ 50. — Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ παρ' ἡμῖν.

### ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

Ἄπανα ἡ σειρὰ τῶν κατωτέρων Μαθηματικῶν διὰ τοὺς ἐξετασθησομένους διὰ τὴν Στρατ. ἢ Ναυτ. Σχολήν. Πρὸς δὲ ἄνω: Ἀλγέβρης, Τριγωνομετρίας, Ἀναλυτικῆς καὶ Περιγραφικῆς Γεωμετρίας, Διαφορικῆς κλ. κλ. διὰ τοὺς φοιτητάς, ὑπὸ ἀρχαίου καθηγητοῦ τῆς Στρατ. Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων καὶ τοῦ Πολυτεχνείου. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

## ΟΙΝΟΙ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΓΕΑ ΟΙΝΟΠΟΙΕΙΟΥ ΑΔΕΛ. Σ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. Οἱ ἀγνοὶ καὶ εὐώδεις ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ ΟΙΝΟΙ καὶ ὁ σπινθηροβόλος καὶ ἀφρώδης ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ τοῦ Οἴνοποιείου τούτου βραβευθέντες ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων, πωλοῦνται εἰς τὸ ἀριστάτατον Πρακτορεῖον Καταναλώσεως, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ Προαστείου ἀριθ. 3 παραπλευρῶς τοῦ Θεάτρου τῶν Κωμωδιῶν. Καμπανίτης ἡ φιάλη Δρ. 4. — Καμπανίτης ἡ 1/2 Δρ. 2,50.—Οἶνος λευκὸς 4 ἐτῶν ἡ φιάλη Δρ. 1.—Οἶνος λευκὸς 2 ἐτῶν ἡ ὀκτὰ λεπ. 80.—Οἶνος μέλας 4 ἐτῶν ἡ φιάλη λεπ. 80.—Οἶνος μέλας 2 ἐτῶν ἡ ὀκτὰ λεπ. 60. Ἐπιστρεφόμενης τῆς φιάλλης ἀποδίδονται λεπ. 25. Διὰ ποσὰ ἄνω τῶν 25 ὀκάθων ἡ ἀνάλογος ἐκπτώσις.

**Δοκιμάσατε.**

## ΠΟΥΔΡΑ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΕΒΑΡΔΗ ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς Ἐκθέσεις Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων, εἰς κουτία, καὶ τιμώμενον ἑκάστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κεντρικὸν ΑΥΞ-ΣΒΥΣΣΕ. παρὰ τὴν πλατεῖαν Ὀμοιοῖας.

## Hebe's

Hebe's Hair Restorer

Τὸ καλύτερον ἐπινοηθὲν τοῦν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαρῆ, ἀλλ' ἐπιναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χρῆσιν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιδεδιαισθητικὴν περιέχει.

Γενική ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ

Εὐρίσκειται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης», ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ τιμᾶται ἑκάστη φιάλη δραχμῆς ὀκτώ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

hebe's hair restorer

**ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ** πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῆ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομῶν Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἑκάστην ἐπιστρεφόμενην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15.

## ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΑ «ΧΑΥΤΕΙΑ»

Α. ΛΑΔΟΥΚΙΩΤΗ ΚΑΙ Ι. ΚΟΥΚΟΥΛΗ

Τὸ μόνον παρὰ τὰ Χαυτεῖα παντοπωλεῖον, τὸ ὁποῖον πωλεῖ γλυκύτατον

## ΧΑΒΙΑΡΙ

ΓΕΛΒΑΣ καὶ πρώτης ποιότητος. Δοκιμάσατέ το καὶ διὰ ὑπερευχαριστηθῆτε καὶ ὡς πρὸς τὴν γεῦσιν καὶ ὡς πρὸς τὴν τιμὴν. 12

## ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκλαν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὢλων τῶν ἐπιδορπεῖων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. Ὀδὸς Μουσῶν, 11. 26

## ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η

Πλατεῖα Ὀμοιοῖας,

Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

## ΗΒΗ

## ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμισῶν, φαιόλ, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστουγιῶν, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.

## Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζονται παντὸς εἴδους ἀποδήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων. — Γνήσια ρωσικὰ δέρματα. — Ἐκτακτὸς ἐιδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν. Τιμαὶ μέτρια.